

РЕШЕНИЕ

№ 3568

гр. София, 03.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 23.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **12133** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт №Р-22000116008462-091-001 от 21.04.2017 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията и А. Г. Ч.-Д. – ръководител на ревизията, потвърден с РЕШЕНИЕ №158 от 09.10.2017г. на директора на дирекция „ОДОП“, в часта, с която е потвърден РА за установените задължения за КД за 2014 и 2015г., както и за установените задължение за ДДС /посочено в решението за м.10.2014г. м.05,07 и 09.2016г., но всъщност от м.10.2014г. до м.12.2014г., цялата 2015г. и от м.01.2016г. до м.05.2016г., м.07.2016г. и м.09.2016г. и м.10.2016г.-видно РД на л.50 и РА на л.56/ в общ размер на 95 934,19 лв., произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 60 654,32 лв. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] и корпоративен данък за довносяне в размер на 21 168,70 лв., както и начислени лихви за забава в общ размер на 14 111,17 лв..

За данъчни периоди м. 07.2014 г. до м. 09.2014г., м. 06.2016г., м.08.2016г. и м.10.2016 г., няма корекции, поради което в тази част с решението жалбата е оставена без разглеждане, поради липса на правен интерес. Съответно пред съда жалба срещу решението в тази част не е депозирана с изрични доводи и искане за отмяна на решението.

По изложените в жалбата съображения за незаконосъобразност на акта в съответната част и потвърждаващото го решение – се моли същите да бъдат отменени. Оспорват се изводите, че РЛ не е съдействало на органите по приходите. Възражава се срещу констатациите, че няма реални доставки. Твърди се, че органите по приходите не са изчерпали възможностите да установят относимите факти. За допълнително определения КД – се твърди, че има грешки в пресмятането.

В съдебно заседание, жалбоподателят поддържа жалбата си чрез адв.Б.. Претендира разноски.

Ответната страна, чрез юрк.В., оспорва жалбата, и моли да се отхвърли. Без оглед от изхода на спора претендира юрк.възнаграждение от 3406лв. по чл.161, ал.3 от ДОПК предвид обстоятелството, че жалбоподателят е представител доказателства, на които се е позовало и в.л. и които не са били представени в ревизионното производство.

СЪСТАВЪТ НА АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ДОКАЗАТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ СЛЕДНОТО:

Жалбата е в срок, по отношение на акт, в частта му, с която адресатът му е засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

По процедурата: Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22000116008462-020-001 от 02.12.2016г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 25.07.2014г. до 31.10.2016г. и по ЗКПО от 23.01.2014г. до 31.12.2015г..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22000116008462-092-001 от 27.03.2017г., срещу който не е постъпило възражение. Ревизията приключва с РА №Р-22000116008462-091-001 от 21.04.2017г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и А. Г. Ч.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

Видно от разпоредителната част на РА, при деклариран от [фирма] ДДС за внасяне в размер на 51 500,33 лв. са установени задължения за внасяне в общ размер на 147 434,52 лв., в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 60 654,32 лв., доначислен корпоративен данък по ЗКПО в размер на 21 168,70 лв. и начислени лихви в общ размер на 14 111,17 лв., предмет на оспорване в настоящото производство.

На РЛ е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22000116008462-040-001 от 13.12.2016г., в отговор на което с писмо вх. №53-06-6078 от 28.12.2016г. и вх. №53-06-6078 от 30.12.2016г. са представени част от изисканите доказателства. До ревизираното лице е връчено и ИПДПОЗЛ №Р-22000116008462-040-002 от 27.02.2017г., с което същото е уведомено за извършените в хода на ревизията насрещни проверки на преките доставчици и е поискано съдействие за осъществяване на контакт с тях. От страна на ревизирувания субект не са представени изисканите документи.

На основание чл.45 от ДОПК в хода на ревизионното производство са извършени насрещни проверки на преките доставчици на [фирма] вкл. до всички доставчици са изготвени ИПДПОЗЛ, като тези до [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са връчени по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, а тези до [фирма], [фирма], [фирма],

[фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] – по реда на чл. 32 от ДОПК. В отговор на така връчените искания от нито едно от дружествата не са представени изисканите доказателства.

След анализ на ангажираните от ревизираното лице писмени доказателства и съдържащите се в информационния масив на НАП данни, органите по приходите са формирали извод за липса на реални доставки на стоки и услуги по процесните фактури. Посочено е, че липсва действително осъществена облагаема доставка, като правото на данъчен кредит се обуславя както от наличието на фактури, така и от това дали доставчикът е извършил доставките на стоките/услугите, посочени в издадените от него фактури.

Направен е и извода, че реална доставка не се доказва не само с наличието на първичен счетоводен документ и включването му в дневниците за покупки и продажби и счетоводните регистри за съответния период, но и чрез доказването на обективната възможност на доставчика да извърши същата. Също наличието на данни за извършени последващи доставки /при родово определените вещи/ не водят до еднозначния извод, че предметът на процесните и последващите доставки е идентичен. Заключено е, че при доставки на стоки е необходимо да се установи по несъмнен начин, че доставчикът е разполагал с посоченото във фактурите и че доставките действително са осъществени именно от тези дружества.

Конкретно органите по приходите са посочили, че голяма част от процесните доставки са такива на услуги, а именно шиене на ишлема, то от основно значение за доказване на реалността на доставката е наличието на съответен материален и кадрови потенциал за изпълнение на услугите. Също следва да има надлежно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на доставчика. Визирано е, че съгласно разпоредбата на чл. 12 от Правилника за прилагане на ЗДДС /ППЗДДС/, услугата се счита за завършена на датата, на която възникнат условията да бъде признат приходът от нея, съгласно Закона за счетоводството /ЗСч./ и приложимите счетоводни стандарти. Приходът по смисъла на ЗСч. и СС 18 „Приходи“, т. 7.2 се признава, когато разходите, направени по сделката, както и разходите за завършване на услугата могат да бъдат надлежно измерени. Тези обстоятелства се установяват със съответните доказателства при изпълнителя на услугата. В настоящия случай такива доказателства не са ангажирани от доставчиците.

Предвид изложеното с РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1, чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

С оглед констатациите в частта по ЗДДС, с РА, на основание чл. 26, т.2 от ЗКПО е преобразуван в посока увеличение декларирания от дружеството финансов резултат за 2014 г. и 2015 г., като не са признати, като документално необосновани, разходите по фактурите, издадени от посочените доставчици.

Пред ДИРЕКТОРА НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП - жалбоподателят оспорва РА като счита, че поради невярно установени факти и обстоятелства и допуснати процесуални нарушения, от страна на приходната администрация е постановен незаконосъобразен акт.

С РЕШЕНИЕ №158 от 09.10.2017г. Директорът на дирекция ОДОП е потвърдил РА за установения КД за 2014 и 2015г. както и за допълно установения ДДС за м.10.2014г. и

за м.05,07 и 09.2016г..

Съображенията му за това са следните:

Относно определените задължения по ЗДДС -посочено е, че същите са определени въз основа на непризнато правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като не е доказано реалното осъществяване на доставките, поради непредставените доказателства от тези доставчици за извършените доставки и поради липса на доказателства за кадрова, ресурсна и техническа обезпеченост.

Тези доставки са на стоки -материали и ДМА и услуги /шиене на ишлеме/.

Ответникът е посочил, че по чл. 68, ал. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки и услуги по облагаема доставка /чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС/. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. При доставки на територията на страната данъкът става изискуем на датата, на която възниква данъчното събитие за доставката, съобразно правилото на чл. 25 от с.з. Съгласно чл. 25, ал. 5 от ЗДДС на датата на възникване на данъчното събитие възниква задължение за регистрираното лице да начисли данък като от момент започва да се осъществява и сложният фактически състав, водещ до възникване на правото на данъчен кредит за получателя на доставката.

Отвеникът при изясняването на правната рамка е маркирал, че при действието на новия ЗДДС правото на данъчен кредит, за разлика от отменения закон, вече не зависи от обстоятелството дали данъкът е начислен от доставчика. На първо място е необходимо да е осъществен правопораждащият правото на данъчен кредит юридически факт и получателят да притежава данъчен документ, издаден от доставчика – регистрирано лице, в съответствие с изискванията към фактурите, залегнали в закона, в който данъкът да е посочен на отделен ред – аргумент от чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя, при условие че е налице реално осъществена доставка и същият притежава данъчен документ, издаден по реда на ЗДДС, съдържащ изискуемите реквизити.

Подчертано е, че е трябва да има реална доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Съответно съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС /в сила от 01.01.2007 г./ доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Чл.9, ал. 1 от ЗДДС гласи, че доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Според чл.12, ал. 1 от ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл.6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната.

По-горестоящият орган е отбелязъл също, че отказът на органа по приходите да признае на ревизираното лице право да приспадне данъчен кредит, поради това, че издателят на фактурата или някой от неговите доставчици са извършили нарушение, противоречи на изискванията на чл. 167, 168, б а), чл. 220, т. 1 и чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност и тълкуването ѝ от Съда на ЕС, съдържащо се в Решение от 21 юни 2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11. Такъв отказ може да се направи, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право е упражнено с измамна цел или с цел злоупотреба. В тези случаи данъчният орган следва надлежно да

установи обективните обстоятелства, въз основа на които може да се заключи, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки.

Изтъкват се, че наличието на доставка е факт от обективната действителност и той подлежи на доказване и тежестта за това е на лицето, което черпи благоприятни за себе си правни последици – право на данъчен кредит, в случая - жалбоподателя. Независимо от това, установените основни принципи в данъчния процес задължават органите по приходите обективно и безпристрастно да установяват всички относими за определяне задълженията на ревизираното лице, факти и обстоятелства. Констатациите им на свой ред следва да са подкрепени с надлежно събрани и достатъчно доказателства.

Ответникът е преценил, че следва да бъдат съобразени дадените с писмо изх. №91-00-321/08.11.2007г. указания на изпълнителния директор на НАП, съгласно които в случаите на искане на информация от трети лица /извършване на насрещни проверки/, ако третото лице не е намерено на адреса за кореспонденция и органът по приходите прецени, че не е необходимо по-нататъшно търсене на лицето на други известни на администрацията адреси, връчването на искания за представяне на документи по реда на чл.32 от ДОПК и тяхното неизпълнение в дадения срок са безпредметни и сами по себе си не могат да водят до изводи във вреда на ревизираното лице. В такива случаи се счита, че насрещна проверка въобще не е извършвана. Органите по приходите е необходимо внимателно да преценят доколко е изпълнен принципът на обективност, заложен в чл. 3 от ДОПК и дали по преписката са събрани достатъчно доказателства, позволяващи законосъобразното установяване на задълженията на ревизирувания субект.

Посочено е, че обосноваване на доставка на стоки е необходимо установяването на обстоятелството, че ревизираното дружество е получило стоки от съответния вид и количество, и че доставчикът разполага с тези количества и видове стоки, чиято собственост може да прехвърли, както и други обективни обстоятелства, съпътстващи такива доставки – доказателства за индивидуализация на стоката, за нейното предаване, за мястото на изпълнение - складови бази, транспорт и др.

Съответно, когато се касае за доставка на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС, липсата на кадрови потенциал не е самостоятелно основание, нито абсолютна предпоставка за непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит. Когато се касае за доставка на услуга е необходимо да има доказателства за нейното извършване конкретно от изпълнителя по договорното отношение, респективно от подизпълнителя и съответното ѝ прехвърляне на получателя по доставката. Доставката на услуга представлява фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност и реалното им осъществяване би могло да бъде доказано с всякакви счетоводни и/или търговски документи, съдържащи конкретни данни относно извършената дейност.

Въз основа на тези общи констатации –ответникът е посочил конкретно по доставчици и периоди непризнатото право на приспадане на данъчен кредит, че е както следва:

- в размер на 19 693,54 лв., за отделните данъчни периоди от м. 01.2015г. до м. 07.2015г., по 7 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки и услуги – „ДМА“ и „шиене на ишлеме“;
- в размер на 1 071,67лв., за данъчен период м. 11.2014г. по фактура

№10...586/18.11.2014г., издадена от [фирма] с предмет на доставката стоки – „материали“;

- в размер на 546,00лв., за данъчен период м. 09.2016 г. по фактура №10...735/20.09.2016г., издадена от [фирма] с предмет на доставката стоки – „материали“;

- в размер на 7 937,10 лв., за данъчни периоди м. 11.2014 г. и м. 01.2015г., по 3 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката услуги – „шиене на ишлеме“;

- в размер на 2 282,80 лв., за данъчни периоди м. 02.2016 г. и м. 03.2016г., по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки – „ДМА 5 машини“ и „материали“;

- в размер на 4 360,00 лв., за данъчни периоди м. 10.2014 г. и м. 12.2014г., по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки и услуги – „ДМА“ и „услуга“;

- в размер на 1 198,00 лв., за данъчни периоди м. 04.2015 г. и м. 05.2015 г. по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки – „ДМА“ и „материали“;

- в размер на 9 145,33 лв., за отделните данъчни периоди от м. 10.2015 г. до м. 12.2015 г., м. 02.2016 г. и м. 05.2016 г., по 5 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки и услуги – „ДМА-шевна машина Т.“, „ДМА“ и „услуга“;

- в размер на 7 989,37лв., за данъчни периоди м. 01.2016 г., м. 04.2016г. и м. 07.2016 г., по 3 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки и услуги – „материали“ и „услуга шев на ишлеме“;

- в размер на 3 626,48 лв., за данъчни периоди м. 08.2015 г. и м. 09.2015г., по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки и услуги – „ДМА“ и „шиене на ишлеме“;

- в размер на 2 804,00 лв., за данъчни периоди м. 05.2016 г. и м. 07.2016г. по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставката стоки – „материали“.

Ответникът е направил извода, че органите по приходите са съобразили всички факти и обстоятелства поотделно и в тяхната съвкупност. До седем от преките доставчици на жалбоподателя изготвените ИПДПОЗЛ, са надлежно връчени по реда на чл.32 от ДОПК, след извършени посещения на декларираните адреси за кореспонденция, изпращане на писма с обратна разписка и публикуване на съобщението в интернет, така както изисква посочената разпоредба. До останалите четири доставчици – [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], изготвените искания са редовно връчени на декларираните от дружествата електронни адреси като -изисканите документи и писмени обяснения във връзка със спорните доставки не са представени.

Посочено е, че органите по приходите са изискали както от [фирма], така и от всички доставчиците подробни писмени обяснения относно предмета на доставките по спорните фактури и тяхното реално осъществяване. Такива доказателства в пълнота не са представени, както в хода на ревизията, така и в производството по административно оспорване. Всички приложени доказателства изхождат единствено от ревизираното лице, като същите са взаимно изключващи се. От ангажираните в хода на ревизията и с писма вх. №23-22-846 от 04.07.2017г. и вх. №23-22-846 от 25.09.2017г. документи не може да се направи обосновано предположение, че има реална размяна на престации по спорните фактури респективно, че същите документират реално извършване на услуги, съответно прехвърляне на стоки.

Ответникът е допълнил, че липсват и не са приложени доказателства за фактически извършена от тези доставчици дейност, **от кого и как е извършено, какви разходи са направени за това**, поради което не е достатъчно само да има фактура.

Посочено е, че се касае за спор относно изпълнението на доставки на стоки /ДМА и материали/ по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] и доставки на услуги /шиене на ишлеме/ по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

Отбелязано е, че РЛ трябва да докаже, че е получило стоки от съответния вид и количество, и че доставчикът разполага с тези количества и видове стоки, чиято собственост може да прехвърли, както и други обективни обстоятелства, съпътстващи такива доставки – доказателства за индивидуализация на стоката, за нейното предаване, за мястото на изпълнение - складови бази, транспорт и др.

Констатирано е, че **не са представени съпътстващи доставките първични и вторични счетоводни документи.**

Не е установена ресурсна обезпеченост за извършване на проверяваните доставки, **не са декларирани обекти, складове на стопанска дейност.** Не са представени регистри за счетоводно и аналитично отчитане, не са представени и не е осигурен достъп до счетоводните регистри и първични документи в оригинал. **Не са представени приемо-предавателни протоколи**, които да съдържат информация къде и от кого е натоварена и съответно

разтоварена стоката и от/в чия база. **Не са ангажирани доказателства във връзка с извършен транспорт** на стоките и други документи, съотносими към конкретните доставки. Отделно от това, не са ангажирани доказателства, че дружествата са притежавали необходимата стокова наличност, доколкото не се установява въобще същите да са придобивали такива стоки – материали и машини.

Направено е важната констатация, че **не са налице данни какви точно материали са предмет на доставките** – нито от спорните фактури, нито от боновете и приемо-предавателните протоколи се съдържат достатъчно индивидуализиращи доставките данни.

С оглед изложеното е посочено, че е правилен извода на ограните по приходите, че не е доказано извършването на доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

Относно извършването на услуги е посочено, че извършването на доставка на услуга е свързано с престиране на труд, материали и техника. Във всички случаи при преценка за това дали доставката на услуга, по която е ползван данъчен кредит е реално извършена, задължително трябва да се изследва въпроса дали възложената работа/дейност – като съвкупност от фактически действия и последици от тях, действително е извършена, т.е. резултатът е възникнал, а при преценка на предпоставките за признаване на правото на данъчен кредит, задължително трябва да се изследва въпроса **от кого е извършена възложената работа**, конкретно извършена ли е от лицето, издало фактурата, документираща начисления данък, явяващ се ползвания от получателя данъчен кредит. За да е налице доставка на услуга е необходимо да има доказателства за нейното извършване конкретно от изпълнителя по договорното отношение и съответното ѝ прехвърляне на получателя по доставката. Характерът на отделните доставки предполага изпълнителите им да имат на разположение необходимата материална, кадрова и техническа обезпеченост.

Ответникът е приел, че от доказателствата по преписката е видно, че част от спорните доставки на услуги са във връзка с изпълнение на конкретни договори. Договорите, сключени между ревизираното дружество, в качеството на изпълнител и дружествата [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], в качеството на изпълнители са с идентично съдържание. Видно от раздел I „Общи

условия“, с договорите възложителят възлага, а изпълнителят приема да изработи с материали на възложителя в собствените си шивашки цехове изделия, описани по вид и количество в приемо-предавателни протоколи, съобразно представените от възложителя оразмерителни таблици и мостри. Съгласно условията на договорите, изпълнителите са длъжни да извършат възложените им работи, като осигуряват обектите и работната ръка, необходими за изпълнението на поетите задължения. С оглед съдържанието на контрактите и посоченият в процесните фактури предмет на доставките, несъмнено се касае за договори за изработка на облекла на ишлеме. Характерно за тези договори е, че външно предприятие произвежда определена продукция с материали на дружеството-възложител. Договорът за ишлеме представлява по своята същност разновидност на договора за изработка. По принцип, с реализацията на договора за изработка се постига определен трудов резултат, който може да има или да няма материална форма, за постигането на който възложителят заплаща на изпълнителя възнаграждение. В зависимост от уговорката, при договора за изработка, материалите и проектът за изработката могат да се предоставят както от възложителя, така и от изпълнителя.

При договора за ишлеме, като вид договор за изработка, материалите по правило се предоставят от възложителя. В конкретния случай това изрично е разписано в Раздел I. т. 2 от договорите, където е предвидено, че „предметът на този договор се осъществява с материали и проект на възложителя“.

От събраните в хода на ревизията документи, е визирано, че не може да се установи **какви са предоставените от възложителя и вложени материали във всяка конкретна поръчка и дали ревизираното дружество действително е разполагало към момента на същата с тях**. Не са представени и доказателства за извършени разходи, както при ревизираното лице, така и за осъществяване на поетите по договорите ангажменти от доставчиците и тяхното отразяване в счетоводствата им.

Доколкото се касае за извършване на услуги, т.е. за извършване на дейности, свързани с полагане на личен труд и предвид спецификата на процесните услуги, а именно шиене на ишлеме, то от основно значение при преценка на реалността на процесните доставки е наличието на кадрова обезпеченост при доставчиците. За осъществяване на поетите по договорите задължения,

дружествата-доставчици е необходимо да разполагат с работници и/или служители, притежаващи съответната квалификация, а именно шивачи и кроячи.

От данните, съдържащи се в РД, потвърдени и при извършена в хода на производството по административно оспорване служебна проверка, се установява по несъмнен начин, че дружествата [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] **не притежават персонал с изискуемата квалификация**. За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че единствено дружествата [фирма] и [фирма] през процесните периоди са имали лица, назначени на трудови правоотношения, но на длъжности, напълно неотносими към предмета на спорните доставки, а именно продавач-консултанти, бармани и сервитьори. Останалите дружества изобщо нямат назначени на трудови договори лица. От доставчиците не са подавани справки по чл.73 от **Закона за данъците върху доходите на физическите лица** /ЗДДФЛ/ и няма данни за сключени граждански договори с лица и изплащане на суми по такива.

С писмо вх. №23-22-846 от 25.09.2017г. от ревизираното дружество са представени писмени доказателства, а именно анекси към договорите, сключени с [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. С анексите страните се споразумяват, на основание чл. 120 от **Кодекса на труда** /КТ/ за изпълнение на поръчка с предмет: „Предоставяне на персонал с оглед полагане на квалифициран труд от машинни оператори /длъжност/ в шивашки цех [населено място] /обект/“, като неразделна част от анекса е Приложение № 1 – Списък на лицата, наети от изпълнителя за изпълнение на договора и данни за професионалния им опит и квалификация. Към всички анекси, с изключение на този, сключен към договора с [фирма], е приложен еднакъв списък, включващ лица, с които ревизираното дружество е имало/има сключени трудови договори, а именно Т. Н. Ж., ЕГН [ЕГН], Р. Н. С., ЕГН [ЕГН], Х. Н. Г., ЕГН [ЕГН], М. И. П., ЕГН [ЕГН], А. Г. Ш., ЕГН [ЕГН], Л. И. Ш., ЕГН [ЕГН], Р. Т. Л., ЕГН [ЕГН], Е. А. К., ЕГН [ЕГН] и М. К. Ч., ЕГН [ЕГН].

Отделно от това, в анексите е посочено и мястото на полагане на труд, а именно шивашки цех в [населено място], представляващ наета производствена и складова база, от която ревизираното дружество упражнява дейността си.

Предвид изложеното ответникът е направил извода, че е налице

абсолютна симулация, в хипотезата, в която посоченият като получател по фактурата е извършил услугата със собствен ресурс. От документите е видно, че процесните услуги са извършени от дружествата-доставчици в обекта на жалбоподателя и с негов персонал. Липсва каквато и да е икономическа логика, при наличието на оборудван обект и неангажирани работници/служители към процесните периоди, да се ползват подизпълнители и да се заплаща за извършването на услуги, които са част от трудовите функции на назначените в дружеството работници/служители.

Коментиран е Р. договор за изработка и доставка на готово облекло, сключен между [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството на възложител и ревизираното дружество, в качеството на изпълнител, с който възложителят възлага, а изпълнителят се задължава да изработи лично облекла. В раздел V, чл. 11, т. 5 изрично е предвидено, че изпълнителят няма право да превъзлага поръчките на трети лица по никакъв друг начин, освен с писмено нареждане от страна на възложителя. Такива писмени нареждания не са ангажирани като доказателства на нито един етап от ревизионното производство и това по административно обжалване.

Посочено е, че съществен елемент от фактическия състав на плащането е постъпването му в патримониума на доставчика, и това обстоятелство е от изключителна важност в случай, че е оспорена доставката, осъществена именно от дружеството, издало процесната фактура. Посочено е, че не може да се приеме, че касовите бонове и вносни бележки представляват доказателства за извършени плащания към издателите на фактурите.

Не са налице извлечения от относимите счетоводни сметки на доставчиците /сметка 501 и сметка 503/, както и дневни отчети, които да послужат за проследяване и съпоставка на постъпленията по касата, след като от страна на ревизиращите органи са направени всички допустими процесуални действия за проверка на счетоводството на горесцитираните доставчици. Такава причинна връзка между плащанията и получени облагаеми доставки на стоки и услуги не е доказана в настоящият спор. Не са налице доказателства, от които да е видно, че водената счетоводна отчетност дава ясна и точна информация за извършените доставки. В случая липсата на счетоводни данни за направени от доставчиците разходи във връзка с реализацията на възложените

услуги, както и за получени приходи от тях, навежда на извод за липса на доставка по процесните фактури.

Посочено е, че РЛ е проявило пасивност и не е предоставило информация и не е ангажирало доказателства, които да се противопоставят на тезата на ревизиращите органи за липса на доставка.

Цитирана е практика на Съда на европейския съюз /СЕС/, в чиито решения се подчертава, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби, безспорно е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112 и че правните субекти не могат с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовават на нормите на правото на Съюза /Решение от 21 февруари 2006 г. по дело Н. и др., C-255/02, R., Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagében и Dávid, C-80/11 и C-142/11 и Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11/ и че поради това, националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право се претендира с измамна цел или с цел злоупотреба. Също в Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 и др./ приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. Само по себе си посочването на ДДС във фактура, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане за получателя, в който смисъл са и мотивите на СЕС в Решение от 13 декември 1989 г., G. Н. BV срещу S. van Financiën /C-342/87, R., стр. 04227/ и Решение от 19 септември 2000 г. S. & C. AG & Co. KG срещу F. В. и М. S. срещу F. E. /C - 454/98, Сборник 2000, стр. I-06973/. Фактура, която не документира реално осъществена облагаема доставка на стоки или услуги, е с невярно съдържание. Издаването и използването от получателя за упражняване на право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание може да се счита за част от данъчна измама /в този смисъл е Решение от 07.12.2010 г. по дело C-285/09, т. 49/. Аналогично и в решението по дело C-454/98 /т. 62/ е прието, че общностното право не изключва възможността държавите-членки да считат съставянето на фиктивни фактури, посочващи неправомерно ДДС, като опит за данъчна измама и да прилагат в тези случаи глобите или санкциите, специално

предвидени в националните им законодателства. Упражняването на данъчен кредит с фактура, по която не е осъществена реална доставка от лицето, издало фактурата, предполага, че получателят е знаел, че упражнява неправомерно данъчен кредит.

В контекста на гореизложеното ответникът е приел, че не е възможно да се презумира добросъвестно поведение на получателя по отношение на извършеното фиктивно фактуриране на услуги, без насрещна престация. Получателят на спорните фактури не е възможно да не знае, че те не отразяват реални доставки, по които той е страна. При липса на реално плащане на данъчната основа и данъка по доставките може да се презюмира и знание на получателя по фиктивните доставки. Поради това с декларирането на спорните доставки като облагаеми с право на данъчен кредит, жалбоподателят претендира субективно право, за което предварително няма как да не знае, че не е възникнало. Процесните доставки са сключени в условия на реален или потенциален риск, индикатор за който са множество обстоятелства – липса на доказателства за реални разплащания, липса на протоколи за начален и ежедневен инструктаж на строителни работници за безопасни условия на труд, присъствен списък, сертификати за качество и спецификации на материалите и други.

Следва да се отбележи, че в публично достъпните правноинформационни системи и Търговския регистър са налични данни за годишните финансови отчети на дружествата, лицата които ги представляват, данни за брой на осигурените лица по периоди, от които може да се съди за търговската репутация на дружествата. Тези данни могат да ориентират дружествата при осъществяване на търговските сделки.

Според СЕС националните органи имат право да сметат, като белязана от измама, една /фиктивна/ доставка, за която, без тя да е осъществена, е издадена фактура със знанието за тази измама. В това отношение представянето на фактури или декларации с невярно съдържание, както и всяко друго манипулиране на доказателствата, може да възпрепятства правилното събиране на данъка и следователно да застраши доброто функциониране на общата система на ДДС /решение С-285/09/. В случая органите по приходите са събрали достатъчно доказателства, които налагат извода, че съществува реално застрашаване на доброто функциониране на общата система на ДДС.

С оглед изложеното –ответникът е приел, че няма реална доставка

и на услуги.

II. За определените задължения по ЗКПО –ответникът е приел, че са налице основания за преобразуване на финансовия резултат на ревизираното лице на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО със стойността на издадените от цитираните доставчици фактури, по които не са доказани реални доставки. Приложима е разпоредбата на чл.26, т. 2 от ЗКПО, съгласно която не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Понятието „документална обоснованост” е дефинирано в чл. 10 от ЗКПО. По силата на ал. 1 от същата правна норма, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч., отразяващ вярно стопанската операция. Видно от цитираната разпоредба, не е достатъчно само издаването на първични счетоводни документи /фактури/, но винаги следва да се държи сметка дали същите отразяват вярно документираната стопанска операция. Това съответно означава, че не е налице пречка да се изследва реалността на същата, доколкото фактът на реално осъществена сделка обуславя признаването на разходи за дейността при получателя на фактурите. По силата на чл.10, ал.2 от ЗКПО, документална обоснованост на стопанската операция е налице и при условие, че липсващата информация по ЗСч. може да се подкрепи с други документи, които я удостоверяват.

Следователно при нереални доставки -от ревизираното лице са отчетени разходи в нарушение на принципа на предимството на съдържанието пред формата, визиран в чл.4, ал.1, т.5 от ЗСч., по смисъла на който сделките и събитията се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма. В случая отчетените чрез процесните фактури счетоводни разходи не отразяват вярно стопанските операции, каквото е изискването на закона. Само издаването на фактури за процесните разходи и евентуалното им редовно осчетоводяване от жалбоподателя не е достатъчно за да бъдат същите признати за данъчни цели при положение, че отразените в тях сделки не са били фактически извършени.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО –Директорът на Дирекция ОДОП е потвърдил РА с РЕШЕНИЕ №158 от 09.10.2017г..

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО от жалбоподателя са представени допълнително писмени доказателства въз основа на

които са изготвени основно и допълнително ЗАКЛЮЧЕНИЕ от вещото лице П.К., чиито констатации не са оспорени от страните и се кредитират от състава.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

На първо място се констатира във връзка с чл.119 от ДОПК, че РА е издаден от надлежен орган –от ръководителя на ревизията и от възложилия същата орган.

В производството не се установяват допуснати процесуални нарушения в това число съществени такива. Органите по приходите –са поискали документи от доставчиците във връзка със спорните доставки и една част от тях не са били намерени на адресите, а друга част- по имейлите са уведомени, като нито един доставчик не е представил документи. Изложеното обаче не е довело до непълно на констатациите в РД и РА. Релевантите факти правилно са установени.

За допълнително установените задължения по ДДС -СЪДЪТ напълно въприема констатациите в РА и в потвърждаващото го решение за нереалност на извършените доставки на стоки и услуги, както и във връзка с последното за абсолютна симулация, доколкото изработването на ишлеме продукти са правени в склада и от работещи за РЛ. Правилно това е констатирано в потвърждаващото решение въз основа на писмо вх. №23-22-846 от 25.09.2017г. от ревизираното дружество с представени писмени анекси към договорите, сключени с [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], че продуктите на ишлеме- се изработват в цеха на РЛ и с негов персонал. Освен, че не е логически обосновано, както е констатирал ответника, то съдът установява, че се променя характера на договора за изработка на ишлеме. Същността му е да се ползва труд, машини и складова база на изпълнителя, като РЛ единствено предоставя материалите т.е. плата, скроената дреха и т.н.. След като това съдържание липсва –не е и посочения по вид договор, а се касае за абсолютна симулация-напълно нереални доставки, тъй като ишлемето не е извършено от издалия фактурите доставчик, а доставките са си осъществени от РЛ-освен с негов материал /плат/ и с неговия персонал, с негови машини, в неговия цех. Няма външна намеса и няма изнесена продукция за ишлеме, поради което и няма доставка от нито един от доставчиците- ТИ Д. Е.“ Е., [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

Във връзка с гореизложеното -РЛ да разполага с материали и

съответно да ги е представило за изработка - изрично е разписано в Раздел I. т. 2 от договорите, където е предвидено, че „предметът на този договор се осъществява с материали и проект на възложителя“. Следователно- следва при РЛ да има материали –закупени или на склад за изработката на ишлеме, но това не може да се проследи, тъй като видно от закл. на вещото лице, то не може да даде отговор на въпроса дали закупените стоки и материали от РЛ с отразени като ДМА, защото в инвентарната книга активите не са конкретизирани-а само са посочени като „транспортни средства“ и „машини и оборудване“. Според съсава същото е относимо и към доставката на стоки –трябва да се отразени като ДМА по конкретно, а не само родово. В тази връзка съдът констатира, че част от доставките на стоки касаят именно машини или ДМА /напр.фактура №10000000290 от 21.01.2015г., фактура №[ЕГН] от 18.11.2014г., фактура №100000586 от 18.11.2014г., фактура №[ЕГН] от 20.09.2016г., фактури №[ЕГН] от 24.02.2016г., фактура №[ЕГН] от 21.03.2016г.,фактура №[ЕГН] от 19.12.2014г., фактура №[ЕГН] от 07.04.2015г., №100000301 от 12.10.2015г., №[ЕГН] от 17.12.2015г., №100000974 от 21.07.2016г., №[ЕГН] от 18.09.2015г.,, №[ЕГН] от 30.05.2016г. , както и фактура №[ЕГН] от 13.07.2016г..

Във връзка с гореизложеното следва да се постави и въпроса за неясния и неточен предмет на доставките. От договорите или е изработка на ишлеме, или машини /само при част от фактурите е посочено шевна машина/, или материали. Има съпроводителни документи, видно от заключението на в.л. /въпрос 4/, но и те не дават необходимата конкретизация:

Видно от т.4 на СИЕ -в.л. съпроводителни документи са установени и описани за доставките, фактурирани от [фирма]- по 6 те фактури за ишлеме-30 протокола.

За [фирма] също по фактурите с предмет ишлеме – има 11 протокола, но СЪДЪТ констатира, че 2 от тях – от 06.10 и от 13.10.2014г. са преди първата фактура от 11.11.2014г..

За [фирма] също има 5 приемо-предавателни протокола като отново 1 от тях този от 09.10.2015г. е преди първата фактура от 12.10.2015г. като се касае за 4500бройки изработени на ишлеме. Съответно след последната фактура от 14.05.2016г. с предмет услуга няма протокол, последният е от 18.04.2016г. т.е. месец преди това.

За [фирма] също има 4 протокола, но 2 от тях са преди фактурите

–а именно от 18.12.2015г. и от 06.01.2016г., докато първата фактура е от 12.01.2016г.;

За [фирма] – по 2 те фактури –има 3 протокола, но са преди фактурите –от 31.07, от 05.08 и 17.08.2015г., а фактурите са от 19.08.2015г. и от 18.09.2015г..

Вещото лице е установило и че няма приемо-преданателни протоколи за фактурите, издадени от за [фирма], за [фирма], за [фирма], за [фирма], [фирма] и за [фирма] –в.л. не е установило приемо-предавателни протоколи.

Въпреки тези представени от РЛ, а не от доставчиците документи, установеното разминаване и най-вече неяснотата в предмета на доставката –било то услугата какво касае или материалите –нещо което е констатирано в потвърждаващото решение – води до извода, че тези документи не могат да се обвържат с доставката по фактурата. Предметът по фактурата и по протоколите не е конкретизиран и дори в последните да е посочена бройката напр. на изработеното ишлеме- не е ясно за какво се отняся.

На следващо място - органите по приходите, както и ответникът подробно са изяснили правната рамка и относимата практика вкл. на СЕС, поради което СЪДЪТ напълно ги споделя и заключава, че не е достатъчно да има първичен издаден от доставчика и осчетоводен от РЛ документ.

В тази връзка -не е спорно наличието на посочените фактури вкл. и осчетоводяването им при РЛ. Изложеното се установява от допълнителното заключение на в.л. за осчетоводяването на фактурите при РЛ: в СИЕ е посочено, че РЛ е представило аналитичен регистър сметка 401 и фактурите са отразени в кредитна сметоводна сметка 401/27“Доставчици“ като по дебитна сметоводна сметка са отразени или в сметка 601 „Разходи за материали“ , или в 4531 „Начислени ДДС покупки“, или в 602 „Разходи за външни услуги“. Само 2 от фактурите –тези издадени от [фирма].

Относно плащането – СЪДЪТ не споделя извода на ответника, че по всички фактури няма плащане. Този извод е верен за 2 от 3-те фактури, издадени от [фирма] няма никакви данни за плащане /фактури №10000000359 от 12.01.2016г., 10000000685 от 19.04.2016г./, както всичките 2 фактури издадени от [фирма] също няма данни, че е платено. За останаличе обаче –плащане се установява. Вещото лице в основното заключение установява

плащания по спорните фактури с изключение на доставката по фактура 010000000735 от 20.09.2016г., издадена от [фирма], тъй като не се чете от представените документи за плащане в брой. Същият е изводът за фактура №[ЕГН] от 12.10.2015г. издадена от [фирма].

Наличието на фактура и плащане по нея, както и на съпроводителни документи между страните, обаче не е достатъчно.

Следва РЛ да установи при условията на пълно доказване, че е получило и разполага не само с конкретния вид и количество стока, но и че същата е доставена от фактуриралия я доставчик. В тази връзка правилно органите по приходите са констатирали, че няма данни за транспорт, за складова, кадрова и материална обезпеченост, но от представените анекси от РЛ –се е установило, че ишлеметата са изработени в базата на РЛ и от негови работници, с негови машини, вкл. и при наличието на изрична забрана РЛ да ползва подизпълнител, поради което е правилна констатацията за абсолютна симулация по тези доставки.

Безспорно е, че дружествата [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] **не притежават персонал с изискуемата квалификация.** Само [фирма] и [фирма] през процесните периоди са имали лица, назначени на трудови правоотношения, но на длъжности, напълно неотнормирани към предмета на спорните доставки, а именно продавач-консултанти, бармани и сервитьори. Останалите дружества изобщо нямат назначени на трудови договори лица, както и няма данни за сключени граждански договори, тъй като не са подавали справки по чл.73 от ЗДДФЛ, ако е имало такива отношения и плащания.

Следователно - РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1, чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] в общ размер на 60 654,32 лв.

В частта по ЗКПО- СЪДЪТ приема изводите на ответника и органите по приходите за пълнота на разпоредбата на чл.26, т. 2 от ЗКПО, съгласно която не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на закона. Също така видно от чл.10, ал.1 от ЗКПО „счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално

обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч., отразяващ вярно стопанската операция“ вкл. не е достатъчно само издаването на първични счетоводни документи /фактури/, но винаги следва да се държи сметка дали същите отразяват вярно документираната стопанска операция. Следователно при нереални доставки -от ревизираното лице са отчетени разходи в нарушение на принципа на предимството на съдържанието пред формата, визиран в чл.4, ал.1, т.5 от ЗСч., по смисъла на който сделките и събитията се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правния им вид.

Следователно с оглед констатациите в частта по ЗДДС, с РА, на основание чл.26, т.2 от ЗКПО ПРАВИЛНО е финансовият резултат да бъде преобразуван в посока увеличение. Същият за 2014 и 2015г. е преобразуван като е установен КД в общ размер на 21 167,70лв.-съответно за 2014г. КД от 15 979,93лв. и за 2015г. КД от 5191,77лв.. Вещото лице установява тази стойност общо за 2014 и 2015г. КД, но сумарно от различни данъци за отделните години. Видно от заключението за 2014г. КД трябва да е не 15 979,93лв., а 4 650,83лв., а за 2015г. КД не трябва да е 5191,77лв. както е по РА, а допълнителният КД е 16 520,87лв.. Посочената грешка в премиянето в.л. обосновава с неправилно отнесени фактури. Сочи, е за 2014г. увеличението на ФР трябва да е само с 51 926,83лв. по описаните 4 фактури, а не както е прието с РА, че увеличението е 165 217,85лв.. Съответно за 2015г. увеличението не трябва да е 51 926,83лв., а трябва да е 165217,85лв. и съответно допълнителният КД да е по висок. Съдът напълно кредитира заключението на в.л. и в тази част, което не е оспорено от ответника и което е обосновано за начина на определяне на допълнителния КД.

Следователно- в тази част РА е незаконосъобразен и следва да се измени за 2014г. като същият се определи от 15 979, 93лв. на 4650,83лв..

Съответно за 2015г.вместо установения в РА-КД от 5191,77лв. –РЛ дължи 16 520,87лв., но доколкото не може да се влошава положението на оспорващия по негова жалба –то жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Размерът на лихвите е общо посочен и за ДДС и за СД, поради което с оглед частичното изменение на РА, не може в тази част съдът да се произнесе. Установените задължения се дължат със

законната лихва, която следва да се преизчисли.

С оглед изхода от спора –неоснователност на жалбата срещу РА в частта за допълнително установен ДДС от 60 654,32 лв. и КД за 2014г. изменен от 15 979,93лв. на 4650,83лв. относим към цялото задължение от 95 352лв. т.е. основателно е искането на ответника за разноски в размер на **1320лв.** от общо направените по списък на л.637 за 4050лв.

Ответник претендира юрк.възнаграждение, което видно от Наредба №1/2004г. за размера на установения ДДС от 60 654, 32лв. и КД за 2014г. от 4 650,83лв.- чл.8 т.4 –е **2490лв.** или по КОМПЕНСАЦИЯ се дължи на ответника сумата от 1170лв..

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

ПО жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22000116008462-091-001 от 21.04.2017г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията и А. Г. Ч.-Д. – ръководител на ревизията, потвърден с РЕШЕНИЕ №158 от 09.10.2017г. на директора на дирекция „ОДОП“, в ЧАСТТА за установен допълнителен корпоративен данък за 2014г. като НАМАЛЯВА данъка от 15 979,93лв. на 4 650,83лв..

ОСТАВЯ В СИЛА ревизионния акт в останалата обжалвана и потвърдена част –а именно за КД за 2015г. в размер на 5191,77лв. и за задължения за ДДС /посочено в решението за м.10.2014г. м.05,07 и 09.2016г., но всъщност от м.10.2014г. до м.12.2014г., цялата 2015г. и от м.01.2016г. до м.05.2016г., м.07.2016г. и м.09.2016г. и м.10.2016г.-видно РД на л.50 и РА на л.56/ в общ размер на 60 654,32 лв., произтичащи от непризнато право на кредит по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА жалбоподателя да плати разноски на ответника по компенсация в размер на 1170лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

